

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 12ῃ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τὸ Κύριε Ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ὅσιε Παῖσιε,
Φαράσων δένδρον πολύκαρπον,
τῶν τοκέων σου καύχημα,
Ἄθωνος τὸ κλείσμα,
καὶ τῆς Ἐκκλησίας,
στῦλος ἐγκρατείας,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς,
σημείοις ὄντως τοῖς θαυμασίοις σου,
ἐφάνης ἀξιάγαστε,
διὸ πιστῶν τὰ ἀθροίσματα,
κατὰ χρέος τὸν βίον σου,
εὐφημοῦμεν τοῖς ἄσμασιν.

Ἐχων πρὸς τὸν Κύριον,
ἐξ ἀπαλῶν τῶν ὀνύχων σου,
ἀκατάβλητον ἔρωτα,
Πάτερ ἀνεγίνωσκες,
βίους τῶν ἁγίων,
καὶ ὀσίων πάντων,
καὶ εὐσεβείας ὁδηγούς,

ἐκλέξας τούτους θεοχαρίτῳτε,
συνέμπορος στερρότατος,
τῆς ἐγκρατείας γενένησαι,
καὶ νηστείας Παῖσιε,
τῆς Κονίτισης καλλώπισμα.

Πάτερ ὀσιώτατε,
τοὺς λογισμοὺς ἀπεκήρυξας,
τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος,
καὶ ὡς καθαρότατος,
ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ,
τοῦ Χριστοῦ ἐδέχθης,
τὴν ἀπαστράπτουσαν μορφήν,
τῆς ἀθεΐας διασκεδάζουσαν,
Παῖσιε νοήματα,
καὶ ὠμολόγεις τοῖς πέρασι,
ἀληθείας τὰ δόγματα,
καὶ τὸν πλοῦτον τῆς πίστεως.

Ὅσιε Παῖσιε,
ἐκ παίδων ἔσχες τὴν ἄνωθεν,
τῆς Τριάδος ἐνέργειαν,
διὸ καὶ τὸ χάρισμα,
εἴληφας νηστείας,
καὶ πρὸς τοὺς ἀγίους,
ἔχων ἀγάπησιν σφοδράν,
τὰ νηπιώδη πάντα ἀπέρριψας,
κινῶν πρὸς θάμβος ἅπαντας,
τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους σου,
προτυπῶν οὕτως ἅγιε,
τὴν πορείαν τοῦ βίου σου.

Δόξα. Ἦχος β΄.
Τοὺς ἀκαμάτους ἀγῶνάς σου,
θεοφόρε Παῖσιε,
ὡς λαμπρὰ μιμήματα,
καὶ πρότυπα βίου,
πάντες γινώσκομεν·
κατανικήσας γὰρ τῶν παθῶν,
πάσας τὰς ἐπαναστάσεις,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,

ὡς ἥλιος ἀνῆσχες,
ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος,
καὶ ἐν ἄλλοις τόποις,
διαλάμπων τοῖς θαύμασι,
καὶ διδασκαλίαις·
ὄθεν ταῖς πρεσβείαις σου,
μὴ διαλίπης,
τοῦ νοὸς ἡμῶν τὸ σκότος,
τέλεον διασκεδάζων,
ἵνα εὕρωμεν πάντες,
τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**
Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.
Κόνιτσα καὶ Σινᾶ,
καὶ Ἄθωνος τὸ ὄρος,
Παῖσιε καυχῶνται,
ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ,
τῇ σῇ θεομακάριστε.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ,
καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Τάφον σου τὸν σεπτόν,
Παῖσιε ἐν πίστει,
τὰ πλήθη προσκυνοῦσιν,
ἐλπίζοντες λαμβάνειν,
τὴν χάριν σου ἀοίδιμε.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν,
ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Πρέσβυν πρὸς τὸν Χριστόν,
γινώσκουσι παμμάκαρ,
Παῖσιε οἱ πάντες,
διὸ καὶ αἰτημάτων,
λαμβάνουσι τὰ πρόσφορα.

Δόξα. **Τριαδικόν.**
Ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ,
Παῖσιε τὸ φάος,
Τριάδος τῆς ἀγίας,
λαμπρύνεις τοὺς τιμῶντας,
τὴν κλῆσίν σου πανόλβιε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**
Δέσποινα Μαριάμ,
μὴ παύση πρὸς Υἱόν σου,
πρεσβεύουσα ἀπαύστως,
ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων,
τὸν τόκον σου Θεόνυμφε.

Νῦν ἀπολύεις, **τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ,
καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνήρ.
Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους ἡ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες,
Ἐκ παίδων ἠγάπησας σφοδρῶς,
μοναστῶν πολίτευμα,
καὶ βιοτὴν τὴν μονότροπον,
σεμνὲ Παῖσιε,
διὸ καὶ παρεΐδες,
κοσμικῶν τὰ θέλγητρα,
καὶ πάντα τὰ ἠδέα καὶ ῥέοντα,
τὸν νοῦν σου ὄσιε,
προσηλώσας πρὸς τὰ μένοντα,
παραδείσου,
ὡς ἔνσαρκος ἄγγελος.

Ὡς μέλος στρατείας κοσμικῆς,
σεαυτὸν Παῖσιε,
ὑπογραμμὸν τοῖς συνοῦσί σοι,
θεόφρον ἔδωκας,
καὶ μετὰ συνήφθης,
μοναστῶν συντάγμασι,
ἀλείπτῃς γεγωνῶς,
πρὸς εὐσέβειαν,
πολλῶν τοῖς ῥήμασι,
τοῖς σημείοις καὶ τοῖς θαύμασι,
οἷς ἐτέλεις,
Χριστοῦ θεία χάριτι.

Ἀνήλθες ἐν ὄρει τοῦ Σινᾶ,
καὶ ὁσίως ἔζησας,
τὸν Μωϋσῆν ἐκμιμούμενος,
καὶ τὸν συγγράψαντα,
Κλίμακα τὴν θείαν,
ἔνδοξε Παῖσιε,
βιώσας ἐν νηστείαις ὡς ἄσαρκος,
διὸ καὶ εἴληφας,
Παρακλήτου τὰ χαρίσματα,

ὡς οἱ πάλαι,
Πατέρες καὶ ἅγιοι.

Μονῆς τοῦ Στομίου ἀδελφός,
ἐν Κονίτῃ γέγονας,
καὶ Ἐσφιγμένου ὁ δόκιμος,
ὁ εὐπειθέστατος,
καὶ τὴν Φιλοθέου,
ὄσιε ἐκλέϊσας,
καὶ εἶτα ἐν Σινᾷ ὡσπερ ἄγγελος,
ἀνὴρ κατώκησας,
προμηθεύων ἱερώτατε,
Βεδουῖνοις,
τοῦ βίου τὰ πρόσφορα.

Ἐστήριξας Πάτερ διδαχαῖς,
καὶ ποικίλοις θαύμασι,
ἐν Σουρωτῇ τὸ κοινόβιον,
φανεῖς Παῖσιε,
εὐσεβῶν γυναιῶν,
ὄντως θεοφώτιστος,
ἀλείπτῃς ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος,
διὸ τὸν τάφον σου,
ἢ μονὴ διακατέχουσα,
ὡσπερ ὄλβον,
ἀγάλλεται ὄσιε.

Νεότητος ὠφθῆς φροντιστής,
ἀσκητὰ Παῖσιε,
τῶν ἀσθενῶν ἢ βοήθεια,
καὶ ἀπεξάρτησις,
νέων ἐθισμένων,
ταῖς οὐσίαις ἅγιε,
φυτῶν ναρκωτικῶν τοῦ ἀλάστορος,
ἀθέων ἴασις,
μαθητῶν ἢ ἐπιστήριξις,
καὶ ἀπάντων,
οἰκεῖος καὶ γνώριμος.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. β΄.

Τῶν ἀσκητῶν ὀδεύσας τὴν τρίβον,
εὐδρομος γέγονας,
πρὸς ἀρετῶν ἐργασίαν,
θεοφόρε Παῖσιε,
τὸν χοῖκὸν γὰρ ἄνθρωπον,
ἀπὸ καρδίας ἀποκηρύξας,
ὁ νοῦς σου ἐσχόλαζε,
τῇ ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ,
καὶ θεωρίᾳ φωτὸς τοῦ ἀκτίστου·
διὸ καὶ γευσάμενοι,
τῶν χαρισμάτων σου τὰ δῶρα,
ὑμνοῦμέν σε ὅσιε,
ἐν εὐφροσύνῃ λέγοντες,
τὸ χαίροις τῶν Φαράσων ἔκγονε,
Ἄθωνος τὸ κλέος,
τῆς Κονίτισης στῦλος,
Μοναστῶν ὁ διδάσκαλος,
καὶ Σινᾶ ὁ οἰκῆτωρ,
χαίροις ὁ περιβληθείς,
στολὴν τῆς ἀπαθείας,
καὶ οὔτῳ γενόμενος,
νεότητος ὀδηγός,
πεπτωκότων ἀνόρθωσις,
καὶ ἐπιστροφή πλανωμένων.
Χαίροις τῶν μοναζόντων ὑπόδειγμα,
τῶν κοσμικῶν ὁ τύπος,
καὶ ὀρθοδόξων πιστῶν,
ἀναψυχὴ καὶ δρόσος.
Καὶ νῦν θεοστόλιστε Γέρον,
ἀπαύστως δυσώπει Χριστὸν τὸν Θεόν,
ὑπὲρ ἡμῶν ἐν κατανύξει τελούντων,
τῆς ἱερᾶς σου μνήμης τὴν ἐπέτειον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε,
Παναγία Παρθένε,
τίς μὴ ἀνυμνήσει σου,

τὸν ἀλόχευτον τόκον;
Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός,
ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής,
ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν,
ἀφράστως σαρκωθείς,
φύσει Θεὸς ὑπάρχων,
καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς,
οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος,
ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων,
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος.
Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν,
τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 10,7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς οἶδε σύνεσιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἰ γὰρ ἕξοδοί μου, ἕξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολίον, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 4,7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν

μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἥρπᾳγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 3,1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ,
τοῦ Ἄθωνος πολιτεία,
μοναστῶν καὶ μιγάδων,
ὅτι ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,
ὡς ἄνθος ἡρινόν,
ἐκ τοῦ λειμῶνός σου,
ὁ ὅσιος Παῖσιος ἐξήνηθησεν.
Οὗτος γὰρ ὁ πανθαύμαστος,
τῶν δακρύων τοῖς χεύμασι,
ὡς καλὸς γηπόνος,
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ γεωργήσας,
τῶν ἀρετῶν τὸ δένδρον,
ἐφυτοκόμησε,
καρποὺς ἐξενέγκας,
τῆς ἀπαθείας καὶ προοράσεως,
καὶ θεραπείας τῶν παθῶν,

καὶ ἰάσεως ἀσθενειῶν,
ψυχῆς τε καὶ σώματος.
Διὸ τανῦν,
πρὸς αὐτὸν ἱκετικῶς προστρέχομεν,
καὶ βοῶμεν ἐν πίστει·
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ,
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων,
τὴν βιοτὴν σου ἅγιε,
καὶ τὰ πολλὰ σου χαρίσματα.

Ἦχος β΄.

Τῷ ἰδίῳ θνήσκων θελήματι,
ὡς ἄλλος Παῦλος,
τῶν παθῶν ἠλευθερώθης,
καὶ ἐνεδύθης στολὴν,
τὴν φωτοειδῆ Παρακλήτου,
διὸ καὶ ἠξιώθης ὡς βλέπων,
ὄρᾳ τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐννοίας,
προγινώσκων τὰ μέλλοντα,
καὶ προλαλῶν τὰ πρόσφορα,
τοῖς προσιοῦσί σοι,
πάτερ Παῖσιε·
ὄθεν καὶ ἡμεῖς,
πρὸς σὲ τὰς χεῖρας τείνοντες,
ὡς ἔχοντα παρρησίαν,
ἐξαιτοῦμεν τὰς λιτὰς σου,
ὅπως διέλθωμεν,
τοῦ βίου τὸ πέλαγος,
καὶ ἐν λιμένι φθάσωμεν,
τῆς Οὐρανῶν Βασιλείας.

Ἦχος γ΄.

Ὅσιε πάτερ,
καθ' ἐκάστην ἡμέραν,
πληθὺς ἀνθρώπων,
ὡς εἰς κιβωτὸν σωτηρίας,
ἐκύκλου τὴν καλύβην σου·
εἷς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἐκζητούμενος,
ἕτερος τὴν ἰατρειάν τῶν ἀρρώστημάτων,
ἄλλος τῶν λογισμῶν τὴν διευθέτησιν,
ἢ τῶν ἐπισυμβάντων ἐν τῷ βίῳ τὴν λύσιν·

διὸ καὶ νυνὶ τῷ τάφῳ σου,
ὁμοίως οἱ πιστοὶ προσερχόμενοι,
τὰ αὐτὰ αἰτοῦνται,
Γέρον Παΐσιε.
Διόπερ εὐχόμεθα τούτων,
τυχεῖν αὐτούς τε καὶ ἡμᾶς,
ἀειμακάριστε.

Ἦχος δ΄.

Τὴν ἀλμυρὰν τῶν παθῶν ὑπερβὰς θάλασσαν,
καὶ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας,
τὴν ὄφρυν ἐδαφίσας,
ἐγεγόνεις δοχεῖον,
τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος,
ὀσιώτατε Παΐσιε.
Σὺ γὰρ τὸ ἔσοπτρον τοῦ νοός σου καθάρας,
ἑώρακας τὸν θεάνθρωπον Κύριον,
τὴν Πάναγνον Αὐτοῦ Μητέρα,
Λουκιλιανὸν καὶ Εὐφημίαν,
τοὺς ἐνδόξους μάρτυρας,
καὶ τὰ πρόσωπα ἄλλων ἀγίων,
μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρί. Ἦχος δ΄.

Τὸν μιμητὴν τοῦ Χριστοῦ,
Παῖσιον τὸν ὄσιον,
τὸν ἐν ἀγίῳ ὄρει βιώσαντα,
ἐγκωμίῳις λόγοις ἐπαινέσωμεν,
ταῖς ῥοαῖς γὰρ δακρύων,
τῶν παθῶν τὴν πυράκτωσιν ἔσβεσε,
λαμπρύνων τὴν ψυχὴν,
καὶ καθαίρων τὴν διάνοιαν,
ἀναδειχθεὶς χρυσοειδέστατον,
καὶ λαμπρότατον σκεῦος τῆς χάριτος·
καὶ νῦν τῷ δήμῳ τῶν ἀσκητῶν συναφθεὶς,
διηνεκῶς πρεσβεύει,
ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων,
τὸ τίμιον αὐτοῦ ὄνομα.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε,
ἵνα σε δοξάζωμεν,
τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.
Χαίροις ὁ τῶν Φαράσων βλαστός,
Ἁγίου Ὁρους ποταμὸς ὁ ἀεὶ ῥοοῦς,
ὁ φοῖνιξ τῆς εὐσεβείας,
τῆς Σουρωτῆς ὁ τροφός,
τῶν ἐνασκουμένων τὸ ὑπόδειγμα,
Σινᾶ τὸ καλλώπισμα,
καὶ Κονίτις ὁ ἔφορος,
πάσης Ἑλλάδος,
ὁ ὑπέρλαμπρος ἥλιος,
ὁ νεότητος,
φροντιστὴς καὶ ἐπίκουρος·
ἄνθρωπος ἐπουράνιος,
καὶ ἔνσαρκος ἄγγελος,
ὁ ἰατρὸς τῶν νοσοῦντων,
καὶ ἀλγουμενων ἀνάπαυσις,
Παῖσιε πάτερ,
Ἐκκλησίας νέον ἄστρον,
τὸ πολυθαύμαστον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς,
φανεὶς τοῖς πᾶσι,
βοηθὸς ἐτοιμότατος,
τῶν παιδῶν Ἀθωνιάδος,
ὑπογραμμὸς βιοτῆς,
καὶ τῆς εὐσεβείας κῆρυξ ἄριστος,
πασχόντων τὸ κούφισμα,
ἀτακτούντων διόρθωσις,
τῶν ἐν ἀνάγκαις,

ταχινὴ ὑποστήριξις,
τῶν ἐν θλίψεσι,
χαρμονὴ ἀναφαίρετος·
πλάτος εὐρυχωρότατον,
πιστῶν θεοπρόβλητε,
τῶν ἐν φοβίαις τελούντων,
καὶ ψυχικαῖς καταστάσεσι,
Παῖσιε πάτερ,
τῶν ὀσίων ἢ προσθήκη,
καὶ ἀκροθίνιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἔχων ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς,
τῆς διοράσεως τὸ χάρισμα ὅσιε,
κατέστης τῶν ἱερέων,
καὶ εὐσεβούντων πιστῶς,
ἀσκητῶν καὶ ἄλλων ὁ διδάσκαλος·
ἐλέγχων γὰρ ἄριστα,
τοῦ νοὸς τὰ νοήματα,
τὰ κεκρυμμένα,
τῆς ψυχῆς ἀβρώσθημα,
ἐθεράπευες,
θεοφόρε Παῖσιε.
Ὅθεν εἰς πᾶσαν ἔδραμε,
τὴν γῆν τὸ σὸν ὄνομα,
καὶ διὰ τοῦτο αἰτοῦνται,
τὴν σὴν βοήθειαν ἅπαντες,
καὶ τὴν θεραπείαν,
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων,
ἀειμακάριστε.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀσκητικῶς βιώσας,
καὶ περιγενόμενος,
τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου,
σαρκὸς τῶν ὀρέξεων,
καὶ πάσης ἡδυπαθείας,
Γέρον Παῖσιε,
ἐπισκέψεις ἐδέχθης,

πλειστάκις τῆς θείας χάριτος·
σὺ γὰρ ἐν τῷ κελλίῳ σου ὦν,
καθ' ὕπαρ ἐώρακας,
Εὐφημίαν τὴν μεγαλομάρτυρα,
καὶ μετ' αὐτῆς ὡσανεὶ φίλος πρὸς φίλον,
τὰ τῆς ἀθλήσεως αὐτῆς,
σεμνοπρεπῶς διελέγου,
μεθ' ἧς μὴ παύση ὄσιε,
διηνεκῶς πρεσβεύων,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.**
Δέσποινα πρόσδεξαι,
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, **τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Τῶν Φαράσων τὸν γόνον,
καὶ τοῦ Ἄθωνος κλείσμα,
καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ὀσίων,
μιμητὴν καὶ ἰσότιμον,
Παῖσιον τιμήσωμεν πιστοί,
τὸ σκεῦος χαρισμάτων τὸ μεστόν,
ὡς φυλάσσοντα ἐκ πάντων τῶν λυπηρῶν,
τοὺς πίστει ἀνακράζοντας,
δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν,
δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ,
πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.
Ὡσπερ ἄγγελος,
φανεὶς ἐν κόσμῳ,
ἐν τοῖς ἔτεσι,
τοῖς τελευταίοις,
χριστομίμητε Παῖσιε ὄσιε·
ἀσκητικῶς γὰρ βιώσας ἐν Ἄθωνι,

ὡς παμφαέστατος ἥλιος ἔλαμψας,
καὶ κατηύγασας,
πιστῶν τὰ πλήθη τῇ χάριτι,
τοῖς ῥήμασι σημείοις καὶ τοῖς θαύμασι.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παῖσιε γέγονας,
τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς,
τοῦ Ἄθωνος κλέϊσμα,
καὶ Σουρωτῆς ὁ τροφός,
Κονίτσης τὸ καύχημα·
σὺ γὰρ ἐπὶ τὰ ἴχνη,
Ἄρσενίου ὀδεύσας,
εἴληφας χαρισμάτων,
τὴν πληθὺν Παρακλήτου,
ἀφθόνως τοῖς σὲ τιμῶσιν,
παρέχων τὰ πρόσφορα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν πανεύφημον ἄνδρα,
τοῦ ὄρους Ἄθωνος,
τὸν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων,
καθάπερ φάος λαμπρόν,
τὴν σκοτίαν τῶν πιστῶν διασκεδάσαντα,
καὶ νοσήματα ψυχῶν,
καὶ σαρκὸς ἐπιφοράς,
ἰώμενον ὑπὲρ φύσιν,
τῆς προοράσεως λύχνον,
νέον Παῖσιον τιμήσωμεν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα·

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.
Τῇ χάριτι Χριστοῦ,
ὡς οἱ πάλαι Πατέρες,
συνέζησας σεμνέ,
τοῖς ἀλόγοις θηρίοις,
καὶ φίλος ἐτέλεσας,
πτερωτῶν καὶ τῶν ὄφειων,
ὄθεν ἅπαντες,
οἱ σὲ εἰδόντες θεόφρον,
ἐξεπλάγησαν,
καὶ Παντοκράτορα Λόγον,
ἀνύμνησαν Ὅσιε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰκόνα τὴν σεπτὴν,
φοβεραῖς Προστασίας,
Παῖσιε Μητρός,
τοῦ Δεσπότη ἐκράτεις,
καὶ ἔβλεψας ὄσιε,
πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὤφθη σοι,
ταύτης ἔλλαμψις,
ἢ καταυγάζουσα πάντας,
διὸ πρέσβευε,
διηνεκῶς σὺν Παρθένω,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.
Τὸν πολυθαύμαστον,
σεμνὸν Παῖσιον,
τὸν καθαιρέσαντα,
ὄφρυν τοῦ δράκοντος,
καὶ ἡδονὰς τὰς σαρκικὰς,

συντρίψαντα τῇ ἀσκήσει,
Ἄθωνος τὸ κλέϊσμα,
καὶ Φαράσων ἐκβλάστημα,
τὸν εὐεργετήσαντα,
πολυτρόπως τοῖς θαύμασι,
τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων,
πάντες τιμήσωμεν ἐνθέως.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν ἀειπάρθενον,
Κυρίαν Δέσποιναν,
τὴν ώραΐσασαν,
γένος τὸ βρότειον,
ἔχουσαν ὄντως τὴν μορφὴν,
Παῖσιε γλυκυτάτην,
ὄσιε ἐώρακας,
ἐν καλύβῃ τοῦ Ἄθωνος,
ὡς καὶ προσεκύνησας,
ταύτην ἄνερ πανόλβιε,
διὸ καὶ σὺν αὐτῇ μὴ ὀκνήσῃ,
Πάτερ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς νεότητος ὠφθῆς παιδαγωγός,
καὶ ἀκέστῳ ἀνθρώπων ναρκομανῶν,
τοῖς σχοῦσι δυσίατα,
πορνικὰ ἀμαρτήματα,
ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἐφάνης,
θεράπων πανάριστος,
καὶ ἐκ τῶν ἐκζητούντων,
ὁδὸν τὴν σωτήριον,
Πάτερ ἐπεγνώσθης,
ἀκριβῆς ποδηγέτης,
καὶ πάντων Παῖσιε,
βακτηρία γεγένησαι,
ἀσκητὰ θεοφώτιστε,
διὸ ἐν Σουρωτῇ οἱ πιστοί,
τὸν σὸν τάφον,

προσκυνοῦντες χαίρουσι,
καὶ σεμνῶς τὴν σὴν μνήμην,
κατὰ χρέος προσμέλπουσι.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν ἀγίαν μορφήν σου ἐωρακῶς,
ὡς ὑπάρχει Παρθένε ἐν τῇ Σιών,
ὁ θεῖος Παῖσιος,
ἐν τῷ Ὁρει ἐδίδαξε,
τοῖς εἰκονογράφοις,
ποιεῖν ἐν πιστότητι,
καὶ πολλήν σου χάριν,
ἐκήρυττεν ἅπασιν·
ὄθεν Θεοτόκε,
μὴ ἐλλείπης ἀπαύστως,
Χριστὸν ἱκετεύουσα,
ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου,
τῶν ὑμνούντων τὸν τόκον σου,
καὶ πάντας τοὺς ἀγίους αὐτοῦ,
ἐν οἷς ἔστι,
ἀγνή καὶ ὁ ὄσιος,
ὁ τιμώμενος ὕμνοις,
ὑπὸ πάντων τὴν σήμερον.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον τὸ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τοῦ ἀγίου Σάββα.

Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν,
ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου,
ὄσιε Παῖσιε·

σὺ γὰρ ἐν τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι,
ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος,
ὡς ἀστὴρ ἡμερινὸς ἀνίσχες,
καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη ἐφώτισας,
εἰς τὸ εἰδέναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου·
διὸ καὶ τανῦν ἐν οὐρανοῖς ἀνελθὼν,
καὶ σχῶν παρῤῥησίαν,
μὴ παύσῃ πρεσβεύων,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«*Θεοτόκε Παρθένε πάντα σκέπασον. Ἰωήλ*»

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Θεοχαρίτωτε ἀγνή θεόνυμφε,
ταῖς ἰκεσίαις σου,
πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην,
καὶ Υἱόν σου φώτισον,
νοός μου ἐνεργήματα,
ὅπως ὑμνήσω ἀξίως,
τῶν σῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος,
καὶ τῶν πρεσβειῶν σου τὰς χάριτας.

Ἐπὶ τὴν σὴν καταφυγὼν βοήθειαν,
ἀειμακάριστε,
τοῦ ἐχθροῦ νικῆσαι,
μιαρὰν παράταξιν,
ἐλπίζω ὁ ταλαίπωρος,
διὸ τείνω τὰς χεῖρας,
ἱκετικῶς τῇ εἰκόνι σου,
καὶ τὴν σὴν αἰτοῦμαι ἀντίληψιν.

Ὁ σὸς Υἱὸς παρθενομῆτορ ἄχραντε,
ὁ ὑπεράγαθος,
ὁ τοῦ κόσμου κτίστης,
καὶ βροτῶν διάσωσμα,
τὴν σὴν πρεσβεῖαν δέχεται,
καὶ ποιεῖ πάντα ὅσα,
ἐπιθυμεῖς θεονύμφευτε,
ὑπὲρ τῶν πιστῶν ὑμνολόγων σου.

Τῶν πειρασμῶν μου τὴν πλημμύραν Δέσποινα,
στῆσον πρεσβείαις σου,
καὶ πρὸς τὸν λιμένα,
τοῦ Χριστοῦ ὁδήγησον,
νοός μου τὰ νοήματα,
καὶ ψυχῆς μου τὸ ἦθος,
ὅπως διέλθω τὸ πέλαγος,
βίου πολυμόχθου πανάχραντε.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·

«Ὁσιε Παΐσιε, ἀεὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἰωήλ»

Ἦχος πλ. δ΄. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ὁλοκαρδίως τὸν σεμνὸν Παῖσιον,
τὸν πολυθαύμαστον,
ἀνυμνῆσαι θέλω,
καὶ αἰτοῦμαι δύναμιν,
Χριστέ μου παντοδύναμε,
ὅπως μέλψω τὸν βίον,
καὶ πολυάριθμα θαύματα,
τούτου τοῦ ὁσίου σου Κύριε.

Σεμνῶς βιώσας ἐπὶ γῆς αἰοίδιμε,
ὡς ἄλλος ἄγγελος,
σάρκα ὑποτάξας,
καὶ παθῶν τὴν ἔγερσιν,
χαρίτων Πάτερ γέγονας,
τοῦ Θεοῦ τὸ δοχεῖον,
τοῖς Ὁρθοδόξοις Παῖσιε,
πᾶσι προσπορίζων τὰ πρόσφορα.

Ἰκετικῶς τὸν παντουργὸν τῆς κτίσεως,
ἐξιλεούμενος,
ὑπὲρ τῶν ἐν θλίψει,
καὶ καμνόντων ἅγιε,
κατέστης ὁ διδάσκαλος,
πρὸς θεϊότερον βίον,
πολλῶν ἀνθρώπων Παΐσιε,
Ὁρους τοῦ Ἁγίου τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ πελάγει τῶν παθῶν νηχόμενος,
καταποντίζομαι,
Μῆτερ Θεοτόκε,
ὁ πτωχὸς καὶ δείλαιος,
διὸ καὶ ἀνακράζω σοι,
ταῖς λιταῖς σου τὸν σάλον,
τῶν πειρασμῶν μου κατάπαυσον,
Ὅρους τοῦ Ἁγίου ἢ ἔφορος.

Κανὼν Δεύτερος τοῦ Ὁσίου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·
«Γέρον Παΐσιε, φύλαττε σοὺς φίλους. Ἰωήλ»

Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Γεώργιον ὠφθης τὸ θαυμαστόν,
τοῦ Ἄθωνος Ὅρους,
ἐκβλαστάνον γλυκεῖς καρπούς,
Παῖσιε πάτερ θεοφόρε,
τῶν ἀσκουμένων τὸ νέον παλλάδιον.

Ἐδίδαξας Πάτερ τοὺς σοὺς υἱούς,
φυλάττειν ἐκ βλάβης,
πονηρίας τοὺς λογισμούς,
καὶ ἔχειν ἐν νῷ ἀδιαλείπτως,
τὰ ἀγαθὰ τοῦ Χριστοῦ ἐννοήματα.

Ῥοαῖς τῶν δακρύων σου τὸν Χριστόν,
ἰκέτευες Πάτερ,
ὑπὲρ πάντων τῶν ἐνδεῶν,
Παῖσιε τῶν ἐξαιτουμένων,
ἐν τῇ σῇ κέλλῃ,
ποικίλα αἰτήματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ νέος Παῖσιος Μαριάμ,
τὴν θείαν μορφὴν σου,
ὑπὲρ φύσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς,
ἔώρακεν ὄντως ἐν τῷ Ἄθῳ,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ γ΄. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὅλβος ὁ ἄσυλος πιστῶν,
ἀγαθοσύνης ὁ πλοῦτος,
καὶ θησαύρισμα ἀγάπης ἐδείχθης,
ἀπειρόγαμε ἀγνή,
τοῦ κόσμου τὸ ἐγκαύχημα,
τῶν γηγενῶν ἡ δόξα,
καὶ τῶν ἀγγέλων τὸ μέλισμα.

Κλιῖμαξ ὑπάρχεις νοητή,
ἡ ἀνάγουσα Κόρη,
ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ ὑπερέχεις τοῦ παντός,
μερόπων καὶ ἀγγέλων τε,
καὶ τῶν κτισμάτων πάντων,
ὡς ἡ τεκοῦσα τὸν Κύριον.

Ἐκ σοῦ ἀνέτειλεν ἡμῖν,
ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων,
ὥσπερ ἥλιος φωτίσας τοὺς πάντας,
καὶ τὰ σκότη τοῦ ἐχθροῦ,
ἰσχυῖ διεσκέδασε,
τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει,
ὡς παντοδύναμος Κύριος.

Πῦρ κατακαίει με σφοδρῶς,
τῶν ἡδονῶν Θεοτόκε,
καὶ ταράσσει τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου,
διὸ δέομαι θερμῶς,
λιταῖς σου τοῦτο μάρανον,
καὶ τὴν εἰρήνην δός μοι,
τῶν λογισμῶν θεονύμφευτε.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Περιφρονεῖς τὸν μιάρων,
ἀνδροπρεπῶς θεοφόρε,
τειχιζόμενος νοὸς ἀτυφία,
καὶ εὐχαῖς περιβληθεῖς,
τὸν θώρακα τῆς χάριτος,
Παῖσιε τροποῦσαι,
τῶν δυσμενῶν τὰ συστήματα.

Ἀδιαλείπτοις προσευχαῖς,
πρὸς τὸν Δεσπότην τῶν πάντων,
καθικέτευες Παῖσιε πάτερ,
λυτρωθῆναι ἐκ δεινῶν,
τοὺς ἐπικαλουμένους σε,
καὶ ποθοῦντας λύσιν,
τῶν θλιβερῶν περιστάσεων.

Ἰσχὺν τὴν ἄνωθεν λαβὼν,
ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων,
βοηθεῖς ταῖς ἰκεσίαις παμμάκαρ,
σύ γὰρ ἔλεγες πιστοῖς,
ὑπὲρ αὐτῶν προσεύξασθαι,
ὡς ἐχόντων χρεῖαν,
πλέον τῶν ζώντων Παῖσιε.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ὁ πλαστουργός,
ἐκ τῶν ἀγνῶν σου αἱμάτων,
τὸν ἀρχαῖον καταβάλλει βελίαρ,
καὶ χαρίζει τοῖς βροτοῖς,
τὴν ἄνεσιν Πανάμωμε,
τῆς ἁμαρτίας παῦσιν,
καὶ τῶν ψυχῶν ἐλευθέρωσιν.

Κανὼν Δεύτερος τοῦ Ἁγίου. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Νικητῆς ἀνεδείχθης,
τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι,
ὄλως ταπεινώσας τὸν ἄνδρα,
τὸν ἐνεργούμενον,
πάτερ Παῖσιε,
καὶ ἐν Θιβῆτ παιδευθέντα,
ὑπὸ τοῦ ἀλάστορος,
μικρὸν Γεώργιον.

Πνευματέμφορε Πάτερ,
ὁ τοῦ παντὸς Κύριος,
τὴν ὑπὲρ τὰ κάλλη ἀνθρώπων,

τούτου ἐμφέρειαν,
ἐν ὄρει Ἄθωνος,
σοὶ ἀπεκάλυψε πάλαι,
καὶ ἐπλήσθης χάριτος,
πολλῆς Παΐσιε.

Ἄπορεῖ νοῦς ἀνθρώπων,
πῶς ὑπεδέχθης μακάριε,
ἐν τῷ σῶ κελλίῳ καθ' ὕπαρ,
τὴν πολυῦμνητον,
μεγαλομάρτυρα,
καὶ θαυμαστὴν Εὐφημίαν,
ἄγιε Παΐσιε,
Πατέρων καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ἰαμάτων σε κρήνην,
καὶ ἱατρὸν ἄριστον,
οἱ κατατρυχόμενοι πάντες,
νόσοις τοῦ σώματος,
Μῆτερ γινώσκομεν,
διὸ αἰτοῦμεν ἐν πίστει,
τὴν σὴν θεονύμφευτε,
θεῖαν βοήθειαν.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εὐχῆς ἐργαστήριον,
ἢ σὴ ἀγία ψυχὴ,
Παΐσιε γέγονε,
τῆ συνεχεῖ προσευχῆ,
καὶ θεῖαις δεήσεσι·
σὺ γὰρ μακροχρονήσας,
ἐν τῇ κέλλῃ σου Πάτερ,
ὠφθης καθάπερ στήλη,
φωτεινὴ ἱκετεύων,
Χριστὸν τὸν πάντων Κτίστην,
καὶ Παντοκράτορα.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε ἀπείρανδρε,
χριστιανῶν ἡ ἐλπίς,
τὸ κῦδος καὶ καύχημα,
τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν,
ἀγγέλων ἀγλαΐσμα,
γένονας τῷ σῶ τόκῳ,
διὸ ἔσχες μεγίστην,
Δέσποινα παρῶρησίαν,
πρὸ τοῦ θρόνου Υἱοῦ σου,
ἀεὶ συνηγοροῦσα,
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ὁδὴ δ΄. Τῆς Θεοτόκου. Σὺ μου ἰσχύς.

Ἄρᾳ δεινῆς,
τῆς πρώτης Εὐας ἡ λύσσασα,
τοὺς ἀνθρώπους,
γένονας τῷ τόκῳ σου,
καὶ θλιβομένοις ἡ χαρμονή,
ἐπεγνώσθης Μῆτερ,
καὶ τῶν στενόντων ἡ ἄνεσις,
ἐδείχθης Θεοτόκε,
διὸ καὶ σοὶ βοῶμεν,
χαῖρε στήριγμα πάντων ἀκλόνητον.

Ῥοαῖς λιτῶν,
τὸν ἀκατάσχετον καύσωνα,
τῆς ψυχῆς μου,
σβέσον παναμώμητε,
καὶ δροσισμὸν καὶ ἀναψυχὴν,
τοῦ ἐλέους σου Μῆτερ,
τὸν σὸν ἰκέτην πλημμύρισον,
καὶ δός μοι ἐπὶ πλέον,
τὴν ἰσχὺν Θεοτόκε,
τοῦ ὑμνεῖν ἐπαξίως τὴν χάριν σου.

Θεοπρεπῶς,
ἐν τῇ νηδύϊ σου ὤκησεν,
ὁ τῶν ὄλων,
Κύριος πανύμνητε,

καὶ ἐνεδύθη ὁ ἀναφής,
φύσιν τῶν ἀνθρώπων,
ἵνα λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον,
ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας,
τοῦ δεινοῦ πτερνοσκόπου,
καὶ χάριση ἡμῖν μέγα ἔλεος.

Ἐπιποθῶν,
τοῦ σοῦ ἐλέους τὸ πέλαγος,
κλίνω γόνυ,
καὶ ὑψῶ τὰς χεῖράς μου,
τῇ σῆ εἰκόνι τῇ θαυμαστῇ,
καὶ θερμῶς βοῶ σοι,
μὴ μὲ παρίδῃς τὸν ἄθλιον,
ἐλπίς ἀπηλπισμένων,
θλιβομένων τὸ θάρσος,
καὶ παντὸς ἀλγουμένου ἰάτειρα.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἴσχυν λαβῶν,
ἐξ οὐρανοῦ καθυπέμεινας,
ἀσθενείας,
τῆς σαρκὸς Παῖσιε,
καὶ ἐγκαρδίως πρὸς τὸν Χριστόν,
ἐφώνεις θεόφρον,
δοξολογίας μελίσματα,
διὸ καὶ ἰατρείας,
τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων,
τὰ χάρισματα εἴληφας ἅγιε.

Ἐπακριβῶς,
τὴν διδαχὴν ἠκολούθησας,
τῶν Πατέρων,
καὶ καθωμολόγησας,
ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνδροπρεπῶς,
τὸν Χριστόν παμμάκαρ,
συμμετασχὼν ὡσπερ ἄγγελος,
μετ' ἄλλων μοναζόντων,
εἰς πορείαν θεόφρον,
τοῖς ἀνθρώποις διδοὺς τύπον πίστεως.

Ἄυλον φῶς,
πολλάκις πάτερ Παῖσιε,
τὴν σὴν ὄψιν,
ὄντως περιέβαλλε,
καὶ ἀνυψώθης ὑπὲρ τὴν γῆν,
ἔχων τὰς σὰς χεῖρας,
ὑψωμένας πρὸς Κύριον,
διό καὶ οἱ ὀρῶντες,
τὴν σὴν μορφήν ἐν λάμπει,
ἐξεπλήττοντο ὅλως πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σῇ γαστρί,
ὁ Παντοκράτωρ ἐχώρησε,
Θεοτόκε,
καὶ βροτῶν τὸ φύραμα,
ἀνακαιίσας ἐκ τῆς φθορᾶς,
λύσας τὴν κατάραν,
καὶ καταργήσας τὸν θάνατον,
καὶ τοῦ σκοτεινομόρφου,
ἀντιδίκου βελίαρ,
τὴν ὄφρυν ἐταπείνωσε τέλεον.

Δεύτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σωτηρίας σε πρόξενον,
τῶν προσερχομένων ἐν σοὶ Παῖσιε,
ὡμολόγουν τὰ ἀθροίσματα,
ταῖς διδασκαλίαις σου πανόσιε.

Ἰατρὸς ὠφθης ἄριστος,
δύο ἀσθενούντων παιδίων ἅγιε,
τῇ δεήσει τοῦ γεννήτορος,
τούτων ἰατροῦ ἀξιοτίμητε.

Ἐξαισίως Παῖσιε,
ἐν τῇ προσευχῇ σου πολλάκις ἔβλυσας,
τοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς καὶ ἔψαλλες,
ὕμνους ἐκ καρδίας καὶ μελίσματα.

Θεοτοκίον.

Φωτισμὸν Θεονύμφευτε,
τῆ ἔσκοτισμένη ψυχῇ μου δώρησαι,
σὺ γὰρ τέτοκας τὸν Κύριον,
κόσμου καὶ ἀνθρώπων φῶς τὸ ἄδυτον.

Ὡδὴ ε΄. Τῆς Θεοτόκου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀόκνως με πειράζει,
πάθειςιν ἀτόποις,
σατᾶν ὁ παγκάκιστος,
ἀλλὰ Θεοτόκε,
ἐπὶ σέ θαρρῶν ὁ ταλαίπωρος,
τούτου τὰ πυρφόρα,
ἐλπίζω βέλη κατακόψαι,
καὶ νικῆσαι αὐτὸν Ἀπειρόγαμε.

Ἐξελοῦ με ταχέως,
πάσης ἀκηδίας,
ψυχῆς μου σὴ χάριτι,
καὶ μὴ διαλίπης,
τοῦ ἐγεῖραί με Μῆτερ ἀνύμφευτε,
ἐκ τῶν ἀμαρτάδων,
καὶ ψυχικῶν ἀρρώστημάτων,
σὺ γὰρ ἔχεις τὴν ἄμαχον δύναμιν.

Ποταμὸς χαρισμάτων,
καὶ πηγὴ ἰαμάτων,
ρεῦμα ἰάσεων,
Δέσποινα ὑπάρχεις,
διὸ ἔπαρον δέομαι,
στένωσιν,
τῆς ψυχῆς μου Μῆτερ,
καὶ εἰς τὸ πλάτος τὸν σὸν δοῦλον,
ἀπαθείας ταχὺ καθοδήγησον.

Ἀπορεῖ πᾶσα κτίσις,
πῶς τὸν ἀπερίληπτον Λόγον ἐκύησας,
ἐν τῇ σῇ νηδύϊ,
Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε,
καὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι,

Ὁρθρος Ὅσιου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου

εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
μακαρίζουσι σὲ ὡς προεῖρηκας.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἴσχυρῶς προεώρας,
τῶν προσερχομένων σοι πάτερ Παῖσιε,
βίον καὶ τὰ ἔργα,
καὶ ἐκάστῳ ἐδίδωσ τὰ πρόσφορα,
πρὸς τὴν σωτηρίαν,
ἐπιδεικνύων θεοφόρε,
ὑπὲρ πάντων φροντίδα καὶ ἔλεος.

Προσηνῆς καὶ ἀκτήμων,
προσευχῆς ἐργάτης ἐπιμελέστατος,
τῆς εἰρήνης φίλος,
ἐραστὴς τῆς ἀγάπης ἀκλόνητος,
τοῦ Θεοῦ οἰκεῖος,
καὶ τῶν ἀνθρώπων παραστάτης,
ἀνεδείχθης θεόφρον Παῖσιε.

Ῥιψιλόγους παμμάκαρ,
πλανηθέντας ὅλως ὑπὸ τῶν αἰρέσεων,
τοῦ δεινοῦ βελίαρ,
ἐνουθέτησας πάτερ Παῖσιε,
ταῖς διδασκαλίαις,
καὶ διδαχαῖς ταῖς ὀρθοδόξοις,
καὶ σημείοις καὶ θαύμασιν ὄσιε.

Θεοτοκίον.

Εὐα μὲν ἢ προμήτωρ,
τὴν κατάραν τοῦ γένους πάλαι ἐδέξατο,
σὺ δὲ Θεοτόκε,
τὴν χαρὰν καὶ εἰρήνην τῷ τόκῳ σου,
ἤνεγκας τοῖς πᾶσι,
διὸ προστάτιν τῶν ἀνθρώπων,
οἱ σοὶ δοῦλοι σὲ ἔχομεν Δέσποινα.

Κανὼν Δεύτερος τοῦ Ἁγίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἵψωσας σεμνέ,

πρὸς τὸν Κύριον τὰς χεῖράς σου,
ὑπὲρ νέων τῶν πεσόντων ἐν κακοῖς,
καὶ ζητούντων,
τὴν σὴν δύναμιν Παῖσιε.

Λύεις τὰ δεσμά,
ἀναρχίας τῇ ἐντεύξει σου,
πρὸς τὸν Κύριον Παῖσιε σοφέ,
πολλῶν νέων,
προσιόντων τῇ καλύβῃ σου.

Ἄνωθεν ῥοπή,
πολλοὺς νέους ὀσιώτατε,
πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ καθοδηγεῖς,
καὶ δεικνύεις,
τὰ τοῦ βίου τούτων ἄριστα.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀρράγες,
καὶ θεμέλιον τὸ ἄσειστον,
καὶ ἡ σκέπη Θεοτόκε τῶν πιστῶν,
ἐπεγνώσθης τῇ λοχείᾳ σου Πανάχραντε.

Ὁδὴ στ΄. Τῆς Θεοτόκου. Ἰλάσθητί μοι Σώτηρ.

Νυκτὶ ἀτόπων παθῶν,
τῶν ἡδονῶν συσχεθέντα με,
ἐν λάκκῳ ὁ ἀμελής,
ἐμπέπτωκα Πάναγνε,
διὸ ταῖς ἀκτῖσί σου,
ἔγειρόν με Μῆτερ,
καὶ τὸν νοῦν μου καταύγασον.

Τῷ ξίφει τῶν σῶν λιτῶν,
ἁμαρτιῶν μου τὸν σύνδεσμον,
διάρρηξον παντελῶς,
Παρθένε καὶ σῶσόν με,
καὶ δός μοι μετάνοιαν,
τοῦ εὐθυπορῆσαι,
ἐν τῷ βίῳ μου Πάναγνε.

Ἀνάγαγε Μαριάμ,
ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀπογνώσεως,
τὰ πλήθη χριστιανῶν,
τὰ πίστει βοῶντά σοι,
μὴ παύση ἀπείρανδρε,
ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων,
δυσωποῦσα τὸν τόκον σου.

Συνέχομαι ὁ πτωχός,
πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως,
ἡνίκα τὸ φοβερόν,
βιβλίον ἀνοίγεται,
τῶν πράξεων Δέσποινα,
τῶν ἐμῶν πταισμάτων,
διὰ τοῦτο δός μοι δύναμιν.

Κανὼν Πρῶτος τοῦ Ἁγίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Σωφρόνως ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐβίωσας ὄσιε,
σωφρόνως καὶ τοῖς πιστοῖς,
τοῖς λόγοις σου ἔθρεψας,
διὸ Πάτερ γέγονας,
εὐσεβείας τύπος,
καὶ τοῦ βίου καθαρότητος.

Βλυστάνων ὡσπερ πηγῆ,
τῆς ἐγκρατείας τὰνάματα,
ἐπότισας τὴν πληθύν,
τῶν νέων Παῖσιε,
καὶ τούτους ὠδήγησας,
ἐκ τῆς ἀσωτείας,
εἰς τὸν δίαυλον τῆς χάριτος.

Ἐμφρόνως καὶ νουνεχῶς,
ὀρθοδοξίας τὰ δόγματα,
πολλάκις ἐν τῇ ζωῇ,
σαφῶς ὑπεστήριξας,
Παῖσιε ὄσιε,
τοῦ Ἁγίου Ὁρους,
ὁ θεόληπτος διδάσκαλος.

Θεοτοκίον.

Ἐψώθης μετὰ θανήν,
εἰς τὰς μονὰς τοῦ Κυρίου σου,
καὶ ἔσχες ὡς ἀμοιβήν,
τῶν πόνων σου χάριτας,
τῶν νόσων ἰάσεων,
καὶ παραμυθίας,
τῶν στενόντων ὀσιώτατε.

Κανὼν Δεύτερος τοῦ Ἀγίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὸ σκῆνός σου,
τὸ σεπτὸν Παῖσιε,
ἐν τῇ μάνδρᾳ Σουρωτῆς ὡσπερ ὄλβος,
ἐπαναπαύεται ὄντως θεόφρον,
καὶ τοῖς πιστοῖς προσπορίζει δωρήματα,
ἰάσεις νόσων τῆς ψυχῆς,
καὶ πληγῶν τῆς σαρκὸς τὴν θεραπείασιν.

Ἐμφάνειαν,
τῆς μορφῆς σου ἔσχομεν,
θεοφόρε ἐπ' ἐσχάτων πολλάκις·
σύ γὰρ ἀκέστωρ σοφὸς ἐπεγνώσθης,
τῶν ἐκ καρκίνου πασχόντων Παῖσιε,
τῶν δαιμονώντων ἰατρός,
καὶ καμνόντων ταχὺ ἐπιστήριγμα.

Σεσάλευται,
τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἔπαρσις,
τῇ ἀγίᾳ σου δυνάμει παμμάκαρ·
σύ γὰρ ὡς ζῶν ἐκ τοῦ τάφου σου ἦλθες,
καὶ δαιμονόπληκτον νέον ἀπήλλαξας,
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
καὶ τῆς τούτου κακίας Παῖσιε.

Θεοτοκίον.

Οὐ κέκτημαι,
τῶν δακρύων χάρισμα,
τοῦ θρηνηῆσαι ἀμαρτάδων μου πλήθος,
καὶ κατανύξεως Μητέρ στεροῦμαι,
καὶ στεναγμοῦ σωστικοῦ τῆς καρδίας μου,

Ὁρθρος Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου

διὸ λιταῖς σου πρὸς Χριστόν,
τὴν δεινὴν ἀκρασίαν μου σύντριψον.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ἁγίου Ὁρους ἀσκητὴν τὸν περιάκουστον,
καὶ Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα τὸν νεόφωτον,
ἐπαινέσωμεν ἐν ὕμνοις ὀλοκαρδίως,
ποδηγῶν γὰρ τοὺς πιστοὺς πρὸς βίον ἄριστον,
ποταμῶν τῶν δωρημάτων τούτους ἐπλησας,
διὸ κρᾶζουσι·
Χαίροις πάτερ Παῖσιε.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελος ὡσπερ ἄλλος,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις,
Παῖσιε ἐφάνης ἐν Ἄθῳ,
ὀσίως γὰρ ζήσας ἐν γῆ,
ἀσκητῶν τῶν ἀρχαίων ἰσοστάσιος,
ἐφάνης τοῖς συνοῦσί σοι,
βοῶσί σοι θερμῶς τοιαῦτα·
Χαῖρε Φαράσων ὁ θεῖος γόνος·
χαῖρε τοῦ Ἄθωνος μέγας ὄλβος.
Χαῖρε τῆς Κονίτισης τὸ ἔνθεον καύχημα·
χαῖρε Σουρωτῆς κοινοβίου καλλώπισμα.
Χαῖρε βρύσις ἢ πολύκρουνος ὑπὲρ φύσιν δωρεῶν·
χαῖρε ρεῦμα ἀκατάσχετον ἰαμάτων σωστικῶν.
Χαῖρε ὅτι κλειῖζεις τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου·
χαῖρε ὅτι οἰκεῖς ἐν τῷ ὄρει Σιναίου.
Χαῖρε βροτῶν ἀτύφων ὁ ἔξαρχος·
χαῖρε πολλῶν χαρίτων ὁ κάτοχος.
Χαῖρε δεινῶς ἀλγουμένων ὁ ρύστης·
χαῖρε ἀνδρῶν μοναστῶν ὑποφήτης.
Χαίροις πάτερ Παῖσιε.

Συναξάριον

Τῆ δωδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός,
μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν,
Παΐσιου τοῦ νέου τοῦ Ἀγιορείτου,
τελειωθέντος ἐν εἰρήνῃ,
ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑννεακοσιοστῷ ἑνενηκοστῷ τετάρτῳ (1994).

Στίχοι

*Παΐσιε τοῦ ὄρους Ἄθωνος δένδρον,
πολύκαρπον ὀσιώτατε ἐδείχθης.*

Δεκάτη τε καὶ δευτέρα Παῖσιος θάνε.

Οὗτος ὁ πανθαύμαστος καὶ πολύφημος τῆς Ἐκκλησίας ὀσιος Παῖσιος (Ἐζνεπίδης) ἐγεννήθη ἐν Φαράσις τῆς Καππαδοκίας τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1924 ὑπὸ χριστιανῶν γονέων λαβὼν κατὰ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ τὸ ὄνομα Ἀρσένιος ὑπὸ τοῦ ὀσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου. Ἐλθὼν μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, κατώκησεν ἐν Κονίτση τῆς Ἡπείρου διακριθεὶς ἀπὸ παιδὸς διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ πίστιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Ἀνδρωθεὶς δὲ μετέβη εἰς τὸν Ἄθωνα καὶ ἐγένετο Μοναχὸς λαβὼν ἐν μὲν τῇ ῥασσευχῇ τὸ ὄνομα Ἀβέρκιος, εἶτα δὲ κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ μικροῦ σχήματος τὸ ὄνομα Παῖσιος. Διὰ περισσοτέραν ἄσκησιν μετέβη καὶ εἰς τὸ Σινᾶ. Καταλήξας ἐν τῷ κελίῳ Παναγούδα ἐν ταῖς Καρυαῖς τοῦ Ἄθωνος, πολλὰ σημεῖα ἐν ζωῇ ἐποίει τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ. Ἔτι δὲ διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ μετέφερε πολλοὺς εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Ἐγένετο καὶ πνευματικὸς καθοδηγητὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Σουρωτῇ. Ἐν τέλει τοῦ βίου αὐτοῦ ἀσθενήσας βαρῶς ἐτελεύτησεν ἐνταφιασθεὶς ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ Μονῇ τῇ 12ῃ Ἰουλίου 1994. Πολλὰ σημεῖα ἐποίησε καὶ μετὰ τὴν ὀσίαν αὐτοῦ κοίμησιν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σὺ μόνη γεγένησαι,
ἐν γυναιξὶ Παρθένε Ἀπείρανδρε,
ἡ τεκοῦσα τὸν Κτίστην,
διὸ ὕμνοῦσί σε μῆτερ ἅπασαι,
αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων κραυγάζουσαι,
εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κρατύνονται Πάναγνε,
ἐν σοὶ τὰ πλήθη πιστῶν τὰ χρώμενα,
τῇ ἀγία σου κλήσει,
καὶ καταισχύνεται ὁ παγκάκιστος,
ὅταν ἀκούεται πᾶσι σὸν ὄνομα,
τὸ ὄντως Μῆτερ γλυκύ,
Ἵπεραγία ἀγνή.

Ἐπίφανον Δέσποινα,
τοῦ σοῦ προσώπου τὸ φῶς τοῖς δούλοις σου,
σὺ γὰρ Κόρη ἐντός σου,
τὸ φῶς ἐδέχθης Χριστὸν τὸν Κύριον,
τὸ καταυγάζον πιστούς,
τοὺς κραυγάζοντας,
εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λιμὴν ὁ γαλήνιος,
τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν γεγένησαι,
καὶ ἀσφάλεια μήτηρ,
τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀπόρων πέφηναι
τῶν ἐκβοώντων ἀπαύστως τὸ μέλισμα·
εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Πρῶτος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐπαίδευσας ἄριστα,
ταῖς ὑποθήκαις νέων τὸν σύλλογον,
ἐπιλέξαι τὸν γάμον,
ἢ μοναστῶν προτιμῆσαι δίαυλον,
διὸ καὶ σὺν σοὶ ἐκραύγαζον ψάλλοντες·
εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπήνεγκας ὅσιε,
καρτερικῶς τὰς νόσους τοῦ σώματος,
ὡς τρυφὴν γὰρ ὀδύνας,
ταύτας ἠγήσω πάτερ Παῖσιε,
διὸ καὶ εἴληφας χάριν τὴν ἄφθονον,
θαυματουργίας σεμνέ,
ποικιλωνύμων παθῶν.

Παθῶν ὠφθης ὅσιε,
τῶν ψυχικῶν ἀνὴρ ὁ ὑπέρτερος,
καὶ τῶν ἀλγηδόνων,
ἀσθενειῶν τῆς σαρκὸς Παῖσιε,
τῇ θεϊκῇ ἐπιπνοίᾳ ἀνώτερος·
σὺ γὰρ Χριστὸν τὸν Θεόν,
Πάτερ ἠγάπησας.

Εὐφραίνεται ἔχουσα,
ἢ γυναικεία Μάνδρα Παΐσιε,
Σουρωτὴ τὸν σὸν τάφον,
ὡς θησαυρὸν δωρεῶν τοῦ Πνεύματος,
καὶ ἀνακράζει ἀεὶ τῷ Παντάνακτι·
εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ῥοαῖς τῶν θαυμάτων σου,
τῶν γηγενῶν αἱ τάξεις Πανάμωμε,
ἐκ τῆς πλάνης βελίαρ,
καὶ ἐπηρείας παθῶν καὶ θλίψεων,
καὶ ἐκ ποικίλων τοῦ βίου συμπτώσεων,
καὶ νοσημάτων σαρκός,
ἐλευθεροῦται ἀγνή.

Κανὼν δεύτερος τοῦ ἁγίου. Εἰρμός· Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπήκοος Κυρίου,
τῆς νηστείας ἐργάτης,
καὶ προσευχῆς ἐραστής,
διδάσκαλος τῶν νέων,
νοσοῦντων καὶ καμνόντων,
ίατρὸς ἀκριβέστατος,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς,
Παΐσιε ἐφάνης.

Σωφρόνως καὶ δικαίως,
τὸν σὸν βίον ἐν Ἄθῳ,
καὶ ἄλλοις μέρεσιν,
διῆλθες θεοφόρε,
καὶ εἴληφας πλουσίως,
διοράσεως χάρισμα,
καθοδηγῶν τοὺς πιστούς,
ἐν τρίβοις σωτηρίας.

Φωτίζεις τοῖς σοῖς λόγοις,
Παΐσιε τοὺς νέους,
τοὺς ἐν συγχύσεσι,
πεσόντας τοῦ βελίαρ,

δεικνύων τὰ πρακτέα,
τοῦ Σωτῆρος πανεύφημε,
καὶ ἐρμηνεύων αὐτοῖς,
τὸ θέλημα Κυρίου.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
τὴν μορφήν τοῦ Υἱοῦ σου,
πάντας ἀξίωσον,
τοὺς σὲ τιμῶντας Κόρη,
καὶ προσκυνοῦντας πόθῳ,
τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου·
σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν,
ἡ θεία προστασία.

Ὁδὴ η΄. Τῆς Θεοτόκου. Ἑπταπλασίως Κάμινον.

Αἰχμαλωσίας Δέσποινα,
τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος,
τὸ γένος ἀνθρώπων,
τῷ σῶ τόκῳ ἦνωσας·
ὁ πάντων γὰρ Κύριος,
ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῶν σῶν,
φύσιν τῶν βροτῶν,
ὑπερβολῆ εὐσπλαγχνίας,
προσέλαβεν ἀσπόρως,
καὶ ἤγαγε πρὸς ὕψος,
Ἄδὰμ τὸν πλανηθέντα,
τῷ ψεύδει τοῦ βελίαρ.

Σωτηρίας τὸν δίαυλον,
ἡ κηύσασα Δέσποινα,
ὁδὸν εἰς εὐθεΐαν,
κάμὲ καθοδήγησον,
καὶ ἴθυνον δέομαι,
τὴν τρίβον Ἀειπάρθενε,
τῆς ἐμῆς ψυχῆς,
πρὸς μετανοίας τὸν τόπον,
πρὸς σὲ γὰρ ἀνατείνω,
ἱκετικῶς τὰς χεῖρας,
σωθῆναι ἐκ τοῦ ζόφου,
γεέννης τῆς ἀστέκτου.

Ὀλοκαρδίως Πάναγνε,
ἀνυμνοῦμεν τὴν χάριν σου,
καὶ αἰτοῦμεν ἅμα,
τῆς ψυχῆς τὰ πρόσφορα,
μετάνοιαν μόνιμον,
κατεσταλμένον φρόνημα,
παῦσιν τῶν παθῶν,
καὶ ἐγκρατείας τὸ δῶρον,
εὐθύτητα ἐν βίῳ,
ψυχικὴν ἀτυφίαν,
λαμπρότητα καρδίας,
καὶ τὴν εὐχὴν Παρθένε.

Νικητικῶς συνέτριψε,
τὴν ὄφρυν τοῦ ἀλάστορος,
κρύψας ὁ Υἱός σου,
ἐν σαρκὶ τὴν θεότητα,
καὶ πέπαυται Δέσποινα,
τῆς ἀρᾶς ἢ ἐνέργεια·
φύσιν γὰρ λαβῶν,
τὴν τῶν βροτῶν ὑπὲρ φύσιν,
ἐκ σοῦ Θεογεννήτορ,
ὁ τῶν πάντων Δεσπότης,
δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
διέσωσε τὸ γένος.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀγίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ἡδέως Πάτερ ὄσιε,
τῶν πιστῶν τὰ ἀθροίσματα,
ἐν Ἀγίῳ Ὁρει,
ἐπὶ σὲ προσέτρεχον,
λαβεῖν ὀσιώτατε,
τὴν σὴν χάριν καὶ δύναμιν·
σὺ γὰρ ἐκ Θεοῦ,
πολλὰ χαρίσματα ἔσχεις,
καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις,
στηριγμὸς ἀνεδείχθης,
ἀνθρώπων δεομένων,
ἐν βίῳ βακτηρίας.

Μεμαθηκότες ὄσιε,
τοῦ σοῦ βίου τὰ ἄριστα,
ἐν τῷ ὄρει Ἄθω,
καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσιν,
ὑμνοῦσι τὸν Κύριον,
Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον,
ὅτι ὡς ἀστήρ,
ἐν τῷ ἐσχάτῳ αἰῶνι,
ἀνίσχες καὶ τὰ σκότη,
κεκμηκότων ἀνθρώπων,
ἐσκέδασας τοῖς λόγοις,
καὶ ἔργοις σου παμμάκαρ.

Ὡς ἀσκητῆς ὑπόδειγμα,
μοναχοῖς πεφανέρωσαι,
ἐν Ἀγίῳ Ὁρει,
καὶ Σινᾷ πανόλβιε,
παννύχοις σου στάσεσι,
καὶ ταῖς πολλαῖς νηστείαις σου·
σὺ γὰρ πρὸς Χριστόν,
ὑπὲρ ἀνθρώπων τὰς χεῖρας,
ἐγκαρδίως ἐγείρεις,
Παῖσιε θεόφρον,
ισότιμε Πατέρων.

Θεοτοκίον

Νενοσηκότες Πάναγνε,
τοῖς πολλοῖς ἀμπλακήμασι,
βίου ταῖς μερίμναις,
καὶ ψυχῆς τοῖς πάθεσι,
πρὸς σὲ τὴν ἀμόλυντον,
καὶ ἀδιάφθορον Δέσποιναν,
ὕμνοις ταπεινοῖς,
καθικετεύομεν πάντες,
ταῖς σαῖς λιταῖς μὴ παύση,
ἐκ τοῦ λάκκου πταισμάτων,
ἡμᾶς ἀναβιβάζων,
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Κανὼν δεῦτερος τοῦ ἁγίου. Εἰρμός· Τὸν Βασιλέα.

Λειμῶν ἐδείχθη,
πνευματικῶν χαρισμάτων,
καὶ ἰάσεων ποικίλων νοσημάτων,
ὁ σὸς θεῖος τάφος,
ἐν Σουρωτῇ θεόφρον.

Ὀλοκαρδίως,
τὴν ἐτησίαν σου μνήμην,
εὐφημοῦμεν καὶ τιμῶμεν θεοφόρε,
καὶ αἰτοῦμεν πάντες,
Παῖσιε σὴν χάριν.

Ἐφέρπει Πάτερ,
ὁ πονηρότατος δράκων,
καταπλῆξαι τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν μου,
ἀλλὰ τῷ σῷ κράτει,
ἰσχύω καὶ ἐλπίζω.

Θεοτοκίον

Σώτειρα ὠφθης,
Ἐπεραγία Παρθένε,
τῶν ἀνθρώπων ὡς γεννήσασα ἀσπόρως,
τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον,
Χριστὸν τὸν Ζωοδότην.

Ἐξόδιον· Τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰσχύω ἐναντίον τοῦ περνιστοῦ,
τῇ σῇ κλήσει Παρθένε Πανάμωμε,
τῇ ἱερᾷ,
ὅτι τῷ σῷ τόκῳ τὴν κεφαλὴν,
τὴν τούτου κατεπάτησας,
σὺν τοῖς δαιμονίοις τοῖς μαροῖς,
καὶ ἦνεγκας ἀνθρώποις,
συγχώρησιν πταισμάτων,
καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἐράϊσον πρεσβεΐαις σου ἱεραῖς,
τῆς ψυχῆς μου Παρθένε τὸ ἔσοπτρον,
καὶ ὀφθαλμούς,

ἵνα διαυγέστερον καθορῶ,
Χριστοῦ τὸ θεῖον θέλημα,
καὶ τὰς ζωηφόρους ἐπιταγάς,
αὐτοῦ θεογεννητορ,
καὶ παύσω ἀμαρτάνων,
ἐν λογισμοῖς τοῦ πολεμήτορος.

Ἡ ἄρρητος μορφή σου ἐν οὐρανοῖς,
τῶν ἀγγέλων εὐφραίνει τὰ τάγματα,
καὶ ἐπὶ γῆς,
πάντα τὰ ἀθροίσματα τῶν πιστῶν,
γλυκαίνει Μῆτερ Πάναγνε,
καὶ πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν,
κινεῖ τὰς διανοίας,
καὶ ἔμπνευσιν παρέχει,
τοῦ προσκυνεῖν τὸ σὸν εἰκόνημα.

Λαῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἡ χαρμονή,
ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κτίσεως τείχισμα,
καὶ οὐρανῶν,
μέγα ἐγκαλλώπισμα Μαριάμ,
πενήτων ἡ βοήθεια,
καὶ ἀπηλπισμένων ἀπαντοχή,
καμνόντων βακτηρία,
ὑπάρχεις Θεοτόκε,
τῆς Οἰκουμένης τὸ ἀγλαΐσμα.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἰλύος τῶν πταισμάτων ἀπαλλαγείς,
τῆς ψυχῆς σου τὸ ὄμμα ἐκάθηρας,
καὶ δι' αὐτοῦ,
ἔβλεπες ἀνθρώπων τὰ χαλεπά,
νοσήματα Παΐσιε,
τῆς ψυχῆς καὶ σώματος ὡς ἐστίν,
καὶ ὄντως καθωδήγεις,
πρὸς κρείττονα τοὺς πάντας,
τοὺς προσιόντας σοι μακάριε.

Ὡς πάλαι οἱ Πατέρες οὕτω καὶ σύ,
τὴν ὁδὸν θεαρέστως ἐβάδισας,

τὴν ἀκριβῆ,
τοῦ Χριστοῦ Παῖσιε θαυμαστέ,
καὶ ἴσος Πάτερ γέγονας,
Τύχωνος καὶ ἄλλων συνασκητῶν,
ἐν Ἄθῳ ἐπ' ἐσχάτων,
τῶν χρόνων καταλείψας,
τύπον ἀνθρώποις ἀγιότητος.

Ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας χαρμονικῶς,
καὶ ὑμνοῦντας τὴν μνήμην σου ὅσιε,
σεμνοπρεπῶς,
φύλαττε πρεσβείαις σου ἱεραῖς,
ἐκ βλάβης τοῦ ἀλάστορος,
καὶ κακῶν τοῦ βίου ἐπιφορῶν,
καὶ ζάλης τῶν πταισμάτων,
ὡς ἔχων παρρησίαν,
ἐν οὐρανοῖς Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Λυσσώδεις ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ,
Θεοτόκε Παρθένε ἀπόκρουσον,
κράτει τῷ σῶ,
σὺ γὰρ ἀπεκύησας θαυμαστῶς,
Χριστὸν τὸν ἀφανίσαντα,
τοῦ ἀρχαίου δράκοντος τὴν ὄφρύν,
καὶ θλάσαντος τὴν κάραν,
τὴν τούτου μετὰ κρότου,
ὡς ἀθλητῆς περιφανέστατος.

Κανὼν δεύτερος τοῦ Ἁγίου. Εἰρμός: Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδόντες τὴν σὴν χάριν,
καὶ τὰς ἰατρείας,
ᾗς καθ' ἐκάστην ποιεῖς ἀξιάγαστε,
τὴν βιοτὴν σου ὑμνοῦμεν,
πάτερ Παῖσιε.

Ὡς ῥεῦμα χαρισμάτων,
ὑπὲρ φύσιν ὤφθη,
ἐν Σουρωτῇ ὁ σὸς τάφος Παῖσιε,
νενοσηκόσι κατ' ἄμφω,
δίδων τὴν ἴασιν.

Ἡδέως ἐν Κονίτση,
καὶ ἐν Ἄθῳ πάτερ,
ἐν Σουρωτῇ καὶ ἐν πάσῃ Παΐσιε,
τῇ Ἐκκλησίᾳ τιμῶσι,
τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Λατρεύω τὸν Υἱόν σου,
Μήτηρ Θεοτόκε,
καὶ προσκυνῶ καὶ γεραίρω ἐν ἄσμασι,
τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος,
ἀειμακάριστε.

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.
Τὸν ὄσιον Παῖσιον,
Ἁγίου Ὁρους κλείσμα,
τῆς Σουρωτῆς τὸν ἐπόπτην,
καὶ ποδηγέτην τῶν νέων,
τὸν λόγοις τε καὶ πράξεσι,
τοὺς ἐνδεεῖς στηρίζαντα,
τιμήσωμεν ἐν ἄσμασιν,
ὕμνολογοῦντες ἐνθέως,
τὸν βίον τούτου καὶ ἔργα.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε θεοδόξαστε,
χριστιανῶν τὸ στήριγμα,
ἢ φοβερὰ προστασία,
τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων,
νοσοῦντων ἢ ἀνόρθωσις,
καὶ τῶν πασχόντων σθένωσις,
τῆς Οἰκουμένης σκέπασμα,
σεμνοπρεπῶς σὲ ὕμνοῦμεν,
οἱ δοῦλοί σου ὁμοφώνως.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι.

Τί σε ὀνομάσωμεν ὅσιε·
τῶν Φαράσων τὸν βλαστόν,
καὶ τῆς Κονίτισης θησαυρόν,
Σουρωτῆς τὸν ὀδηγόν,
καὶ τοῦ Σινᾶ τὸν ἀσκητήν,
τοῦ Ἄθω,
ἐγκαλλώπισμα τὸ μέγιστον,
Ἑλλάδος,
τὸ ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν.
Παῖσιε θεοδόξαστε,
ἡμῶν ὁ κόσμος καὶ καύχημα,
ικέτευε,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε προσφωνήσω Παῖσιε·
τῆς νεότητος πατέρα,
καὶ λαμπρὸν μυσταγωγόν,
μοναζόντων τὸν ἀλείπτην,
πρὸς τὰ κρείττω θαυμαστόν,
νοσοῦντων,
ἰατῆρα ἀκριβέστατον,
δαιμόνων,
σκεδαστήν καὶ πολεμήτορα·
ἐν τοῖς ἐσχάτοις γὰρ ἔτεσιν,
ὡς ἰσοστάσιος πέφηνας,
τῶν πρόπαλαι,
διδασκάλων τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω Παῖσιε·
τῶν ἀνδρῶν ἐξηρημένων,
ταῖς οὐσίαις λυτρωτὴν,
δηλωτὴν τῶν ἐσομένων,
γεγονότων τοῖς πιστοῖς,
ἀθέων,
παιδευτὴν θαυμασιώτατον,
δειλαίων,
στηριγμὸν καὶ μέγα θάρσημα·

ἀσκητικῶς γὰρ ἐβίωσας,
καὶ ὑπὲρ φύσιν χαρίσματα,
προσέλαβες,
ἀξιάγαστε πατὴρ ἡμῶν.

Πάτερ θεοφόρε Παῖσιε,
ὑπὲρ πάντων τῶν πιστῶν,
τῶν ἀνυμνούντων σε θερμῶς,
μὴ ἐλλείπῃς τὸν Χριστόν,
καθικετεύων θερμουργῶς·
ἐκθήσω,
παρρησίαν γὰρ πρὸς Κύριον,
καὶ ἔσχες,
χαρισμάτων πλήθος ὅσιε,
προρρήσεως καὶ ἰάσεως,
τῶν ἀλγουμένων κακώσεσι,
ἐν σώματι,
καὶ ψυχῇ ἀειμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὅσιε πάτερ Παῖσιε,
εἰς πᾶσαν τὴν γῆν Ἑλλάδος,
καὶ πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης,
ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου·
ὡς ἄγγελος γὰρ ἔνσαρκος,
ἐκ τοῦ Ἄθωνος,
τὰ ζωοποιὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου,
εἰς πᾶσαν τὴν γῆν διεκήρυξας,
ὡσαύτως δὲ γέγονας,
τῇ βιοτῇ καὶ ἔργοις σου,
μοναστῶν πρότυπον,
κοσμικῶν διδάσκαλος,
νεότητος παιδαγωγός,
σεμνείων ὁ παραστάτης,
καὶ πάντων ὁ φίλος.
Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ταπεινῶς,
πρὸς σὲ ἅγιε δεόμεθα,
μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεύων τῷ Κυρίῳ,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοκίον.**
Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε,
Κεχαριτωμένη Μῆτηρ ἀνύμφευτε,
καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν,
τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν,
Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά.

Οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 6ης Δεκεμβρίου
(ἁγίου Σάββα)

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ κοινωνός,
Ἄθωνος τὸ κλέος,
μοναζόντων ὁ στολισμός,
χαίροις Ἐκκλησίας,
διδάσκαλος ὁ νέος,
Παῖσιε θεόφρον,
ἡμῶν τὸ καύχημα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΪΣΙΟΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Τὸν Ἀθωνίτην Θεοφόρον Πατέρα,
τὸν ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις φανέντα,
τὸν ἐκ Φαράσων ἅγιον Παῖσιον,
δεῦτε οἱ ἐν θλίψεσιν,
ἱκετεύσωμεν πάντες,
ὅπως διαφύγωμεν,
ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις,
τοῦ βίου πάσας τὰς ἐπιφοράς·
οὗτος γὰρ ἔσχε,
χαρίσματα πάμπολλα.

Δόξα Πατρὶ. **Τὸ αὐτό.**

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον**
Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσοῦτων κινδύνων;
τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις,
ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄. Καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχὶς
«Δέχου πάτερ Παῖσιε, ἡμῶν αἰτήσεις. Ἰωήλ»

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Δοχεῖον χαρίτων ἀναδειχθεὶς,
Παῖσιε πάτερ,
μὴ ἐλλείπῃς ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
ἡμῖν χορηγὼν ὡς ἐλεήμων,
τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρόσφορα.

Ἐσχάτως ὡς ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ,
ὀφθεῖς τὰς καρδίας,
ἱκετῶν σου τῶν εὐλαβῶν,
ἀνάπαυσον Πάτερ καὶ παράσχου,
τὸ ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης πρεσβείαις σου.

Χοροὶ μοναζόντων καὶ κοσμικῶν,
πρὸς σὲ ὁμοφώνως,
ἀτενίζουσι τὸν σεμνόν,
αἰτούμενοι Πάτερ τὴν σὴν χάριν,
ἵνα τὸ θράσος τοῦ δράκοντος θραύσωσι.

Θεοτοκίον

Ὁ κτίσεως πάσης δημιουργός,
ἐκ σοῦ τῆς Παρθένου,
ἐδανείσθη ὑπερφυῶς,
τὴν σάρκα τὴν σὴν διὸ μὴ παύσῃ,
τοῦτον ἀγνή ὑπὲρ πάντων λιτάζουσα.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.
Ἵπανοῖξαί μοι θέλω,
ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἅγιε,
πύλην παραδείσου τὴν θείαν,
Χριστὸς ὁ Κύριος,
διὸ πρὸς σὲ τὸν σεμνόν,
ἀντιβολῶ καὶ κραυγάζω,
σπεῦσον βοηθῆσαί με,
πάτερ Παῖσιε.

Πατρικῆ σου φροντίδι,
καὶ ἀρωγῆ σκέπασον,
νέων τὴν παράταξιν Πάτερ,
ἐκ τῆς συγχύσεως,
τῶν λογισμῶν τοῦ νοός,
καὶ τῶν παθῶν τυραννίδος,
ὅπως ἂν πορεύωνται,
τρίβον σωτήριον.

Ἄσωτεύσας θεόφρον,
ἐν πονηροῖς πάθεισι,
καὶ ἐκδαπανήσας τὸν πλοῦτον,
τῆς θείας χάριτος,
γυμνὸς περικειμαι,
καὶ ἰκετεύω λιταῖς σου,
τὴν στολὴν τοῦ Πνεύματος,
πάλιν ἐνδύσαι με.

Θεοτοκίον

Τὴν σὴν ἔχω εἰκόνα,
ὡς χαρμονὴν Πάναγνε,
καὶ παραμυθίαν γενναίαν,
ἐν βίῳ πάντοτε·
διὸ καὶ ἴσταμαι,
πρὸ τῆς ἀγίας μορφῆς σου,
καὶ αἰτοῦμαι ἄχραντε,
τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου,
τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν,
καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστῳ.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.
Φαράσων βλαστός,
καὶ Ἄθωνος τὸ κλέϊσμα,

ὑπάρχων σεπτέ,
Παῖσιε πανάρετε,
ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος,
τὰ ποικίλα νοσήματα ἴασαι,
καὶ τὴν πληθὺν δαιμόνων ἀφ' ἡμῶν,
ἀπέλασον τάχιστα ἰσχύϊ σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.
Ἐπωδύνως τὴν στένωσιν,
φέρω τῆς δειλίας,
καὶ ἐκφοβίσματα,
διὸ Πάτερ ταῦτα σκέδασον,
ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκεσίαις σου.

Ῥυπαραῖς καταστάσεσι,
τοῦ Θεοῦ τὴν μνήμην,
μάκαρ ἀπώλεσα,
ὄθεν δός μοι σὴν βοήθειαν,
ὅπως ἀναστῶ ἐκ τῶν πτωμάτων μου.

Παρεδόθην ταῖς θλίψεσι,
καὶ στενοχωρίαις πολλαῖς Παῖσιε,
διὸ χάρισαι πρεσβεΐαις σου,
τὴν ἐντός μου ὄσιε εἰρήνευσιν.

Θεοτοκίον
Ἀπωλείας τὸν αἴτιον,
καὶ τοῦ ψεύδους Μητὲρ μέγαν συνήγορον,
τὸν μισάνθρωπον διάβολον,
καὶ πειράζοντά με ἐξουθένωσον.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.
Ἴνα τῆς ψυχῆς,
τῆς ἐμῆς τὸ ἄχθος ἄγιε,
ταῖς λιταῖς σου ἀπαλείψῃς παντελῶς,
ἰκετεύω σε ἐν πίστει θεοστήρικτε.

Στήριγμα στερρόν,
καὶ ἀσπίς ἀκαταμάχητος,

κληρικῶν καὶ μοναζόντων ταῖς εὐχαῖς,
ἀναδείχθητι πρὸς Κύριον Παῖσιε.

Ἴσος παλαιῶν,
ἀσκητῶν φανείς Παῖσιε,
σοὶ ἐδόθη χαρισμάτων ἡ πληθύς,
διὸ ἴασαι τὰ ἔλκη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐχουσα ἡ γῆ,
σὲ προστάτιδα θεόνουμφε,
προσδοκᾷ τὴν εἰρηναίαν βιοτήν,
καὶ δεινῶν ἐπισυμβάσεων περάτωσιν.

ᾠδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Ἡδύτητα,
τῶν σῶν λόγων ὅσιε,
οἱ συνόντες σοὶ ἐν ὄρει Ἁγίῳ,
διατηροῦντες πρὸς σὲ ἐκ καρδίας,
καθικετεύουσι πάτερ Παῖσιε,
ταῖς σαῖς λιταῖς τὰς ἐκτροπὰς,
διανοίας αὐτῶν ἐπανόρθωσον.

Μιμνήσκοντες,
τῶν πολλῶν χαρίτων σου,
ἐν πολλῇ πρὸς σὲ ἀγάπῃ βοῶμεν,
ἐξ ἀναγκῶν καὶ παντοίων κινδύνων,
καὶ ψυχικῶν ἀλγηδόνων Παῖσιε,
ἐπισκοπῇ σου κραταιᾷ,
τοὺς ὑμνητάς σου προστάτευσον πάντοτε.

Ὡς ἄγγελος,
ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθωνος,
ἐν τῇ μάνδρᾳ Σουρωτῆς καταφθάνεις,
μοναζουσῶν τὸν χορὸν ἐκδιδάσκων,
τῆς εὐσεβείας ἀλείπτῃς γενόμενος·
διὸ καὶ νῦν πάντας ἡμᾶς,
πρὸς τὰ κρείττω ὁδήγησον ὅσιε.

Θεοτοκίον

Νοσοῦντων,
καὶ τῶν στενόντων Παρθένε,
ἀναδείχθητι ἰάτειρα θεία,
καὶ ἀνιάτων παθῶν ταῖς λιταῖς σου,
θεραπευτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
γενοῦ θεόθυμπε ἀγνή,
τῶν σὲ ὑμνούντων ἐν ᾄσμασι δούλων σου.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου,
τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν,
καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστω.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα, μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.
Τῶν μοναστῶν καὶ μιγάδων διδάσκαλον,
καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πιστῶν ἀντιλήπτορα,
καὶ ἀσθενούντων ὀξέως ἀκέστορα,
σὲ θεοφόρε Παῖσιε ἔχομεν,
διὸ καὶ ζητοῦμεν τὴν χάριν σου.

Καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (στ' 17 - 23)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἤλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι

χορτασθήσεσθε. μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὄνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ὅ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ὅσιε Παῖσιε,
τοῦ Ὄρου Ἄθωνος κλέος,
Σουρωτῆς τὸ καύχημα,
καὶ Φαράσων γόνος ὁ εὐσυμπάθητος,
ἀληθῶς γέγονας,
ἐν ἐσχάτοις χρόνοις,
διὰ τοῦτο καὶ βοῶμέν σοι,
πάσης στενώσεως,
καὶ τῶν ἀδοκῆτων συμβάσεων,
τῆς λύμης τῶν αἰρέσεων,
καὶ ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος,
ἀνιάτων νόσων,
ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας εὐλαβῶς,
μὴ διαλείπης πρεσβείαις σου,
διασώζων πάντοτε.

Ὁ Ἱερεὺς τό· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.
Ἄλγεινῶν νοσημάτων,
καὶ δαιμόνων μανίας,
καὶ περιστάσεων,
τοῦ βίου πολυτρόπων,
καὶ πάσης κακουργίας,

θεοφόρε Παῖσιε,
τῶν κακοτρόπων ἡμᾶς,
ἐκλύτρωσαι λιταῖς σου.

Ἰατρείας σωμάτων,
καὶ ψυχῆς θεραπείας,
ῶφθης Παῖσιε,
θεράπων ταῖς εὐχαῖς σου,
διὸ τοῖς ἐθισμένοις,
ιοφόροις σκευάσμασι,
μὴ διαλείπης ἀεὶ,
παρέχων τὴν ὑγείαν.

Τὴν νεότητα πᾶσαν,
ἐκ τοῦ λάκκου ἀγνοίας,
καὶ ἀθεότητος,
καὶ πάσης ἀναρχίας,
Παῖσιε παμμάκαρ,
ταῖς λιταῖς σου ἐξάγαγε,
σὺ γὰρ ἐκτήσω σεμνέ,
μεγίστην παρῤῥησίαν.

Θεοτοκίον

Ἦδυμόλπως Παρθένε,
φοβερὰ προστασία,
ἀκαταμάχητε,
ὑμῶ σου τὴν εἰκόνα,
τὴν ὄντως θεσπεσίαν,
ἣν ἐπ' ὤμων ἐκράτησε,
Παῖσιος ὁ σεμνός,
ὁ δοῦλός σου Μαρία.

Ῥδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Στήριξον Πάτερ,
ἰκετηραῖς πολλαῖς σου,
τοὺς ἐν πάθεσι πληγέντας ἀνιάτοις,
ἐκ τῆς λευχαιμίας,
καὶ τοῦ πικροῦ καρκίνου.

Ἐσμὸν δειλίας,
καὶ τῆς φοβίας σῆ ῥώμη,
ἀπομάκρυνον ἐκ τῶν ἱκετευόντων,
σὲ σημειοφόρε,
Παῖσιε θεόφρον.

Ἰῶ πορνείας,
καὶ ἁμαρτάδων ἀθέσμων,
τῆς νεότητος τὰ πλήθη παραπαίει,
ᾧθεν χεῖρα τούτοις,
παράσχου θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένος,
ἐκ τῆς ἁγίας γαστρός σου,
ὁ φιλόανθρωπος Δεσπότης καὶ Υἱός σου,
Δέσποινα ἐξῆλθε,
τοῦ σῶσαι τοὺς ἀνθρώπους.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου ἐν εὐλαβείᾳ,
τείνοντες τὰς χεῖρας,
καθικετεύομεν πάντες Παῖσιε,
μὴ διαλείπης φροντίζων ἡμῶν ἐκάστοτε.

Ὡσεὶ τροφὸς καὶ μήτηρ,
τῶν σὲ ἀνυμνούντων,
ἐν ταῖς ἀνάγκαις τοῦ βίου Παῖσιε,
ἀεὶ παράσχου θεόφρον αὐτοῖς τὰ χρήσιμα.

Ἡ Σουρωτὴ καὶ Ἄθως,
καὶ πᾶσα Ἐκκλησία,
ἐπικαλεῖταί σε πάτερ Παῖσιε,
ὅπως σωφρόνως τὴν τρίβον Χριστοῦ βαδίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Λοιμοῦ λιμοῦ καὶ ἄλλων,
δεινῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐλπίζομεν τάχιστα,
ἀπαλλαγῆναι ταχέως σεπτὲ Παῖσιε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν Φαράσων θεῖος βλαστός,
Ἄθωνος τοῦ Ὄρους
περιάκουστος ἀσκητής,
χαίροις τῆς Ἑλλάδος
ὁ φωτιστής ὁ νέος,
Παῖσιε τῶν νέων
μέγιστε σύμμαχε.

Χαίροις ὁ διδάσκαλος Σουρωτῆς,
τοῦ Σιναίου ὄρους
ὁ σεμνότατος ἀσκητής,
χαίροις ἐν Κονίτση
τῶν συμπατριωτῶν σου,
κατοίκων ὄντως τύπος
Πάτερ πρὸς μίμησιν.

Ἄνδρας καὶ γυναῖκας ναρκομανεῖς,
καὶ πληθὺν ἀνθρώπων,
δαιμονώντων ταῖς σαῖς λιταῖς,
καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας,
πολυειδῶς θεόφρον,
Παῖσιε μὴ παύση,
σώζων ἐκάστοτε.

Μοναζόντων ὅσιε τὸν χορόν,
ταῖς ἱκετηρίαις,
πρὸς Δεσπότην διηνεκῶς,
ὅσιε βοήθει,
ὡς παρρησίαν ἔχων,
Παῖσιε κρατίστην,
θεομακάριστε.

Ἐχοντες ὡς μέγιστον θησαυρόν,
τὸν σὸν τάφον Πάτερ,
ἀρυόμεθα οἱ πιστοί,
δύναμιν καὶ θάρσος,
ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ βίου,
Παῖσιε παμμάκαρ,
ἄνερ τῆς χάριτος.

Πάτερ ὀσιώτατε τοὺς βροτούς,
τοὺς ὕμνολογοῦντας,
πολιτείαν σου τὴν σεπτὴν,
τῇ ἐπισκοπῇ σου,
προστάτευσον ἐκ βλάβης,
βελίαν τοῦ ἀρχαίου,
τοῦ πολεμήτορος.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων.

Τρισάγιον.

**Εἶτα ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις,
μεθ' ἣν τὸ παρὸν Προσόμοιον.**

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάθη τὰ δυσώδη τῆς ψυχῆς,
καὶ τὰ ἀνομήματα πάντα,
τὰς ἀρρώστιας σαρκός,
καὶ τὰ ἐνεργήματα,
πολυειδῶν φοβιῶν,
τῆς δειλίας τὴν βάσανον,
καὶ πάσης ἀνάγκης,
ἄγχος καὶ δυνάστευσιν,
καὶ τῆς πενίας κακά,
ὅσιε Παῖσιε σπεῦσον,
ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν ἰκεσίαις,
παῦσαι ἀπὸ πάντων τῶν ὕμνούντων σε.

Δέσποινα πρόσδεξαι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ὁ ἱερεύς· Δι' εὐχῶν.